

“ઇસરારે માઅરફત”

ઉર્દૂ

અ લી

અલાહ.

વિદ્યે પ્રિય સિદ્ધાંત લઘુ, ગુરુ નરિંજન શેખર,
ગુરુ પ્રતીતી એક્યતા, સ. પંથ માણિ અમિદ.

સપ્તમાસ: — ૮ ફેબ. ૧૯૨૮ 7 FEB 1928

પ્રગટ કરત

વી. એમ. માણ યાવાલા.

પ્રપનાર: — હિમતુલા વીરણ ઓન. સેક્ટરી
શ્રી પ્રેમજી શીખી પ્રી-ટીમ પ્રેસ, ૧-૪ ડાંગરી
રટ્ટીટ બીમપુરા—મુંબઈ નાં. ૯

સંવત ૧૯૮૪-મ. સ. ૧૯૨૮-બી. સ. ૧૩૪૬
માવૃતિ પહેલી] કીંમત ૬ પાઈ [પ્રત ૨૦૦૦ તિ
કામિલ

છે. ખર

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૮૨૩ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ઈસિરાદે માચારદુત

વિષય પૃ ૩૨૬ : ૫૬

“ઈસરારે માર્ગરક્ત”

ઉદ્દેશ

ૐ અલી અલ્લોહ

લેખક:-મીરાનરી અબ્દુલહુસેન ખચલ.

એ શબ્દ.

આ ન્હાનકદું પુસ્તક ઇસ્માઇલી વાંચક સમૂહના હસ્તમાં આનંદ સાથે મુકું છું. આપણા સતપંથ-ઇસ્માઇલી ધર્મ સંબંધી વિવાદ શાસ્ત્ર, ઇતિહાસ, નીતિશાસ્ત્ર, ક્રિયાશાસ્ત્ર આદિ વિષયો પર લેખાયેલાં પુસ્તકો સારી સંખ્યામાં મળી આવે છે પરંતુ સતપંથના મહાન પીરો ઇરાન બેરથી હિંદમાં આવી અરેબીક અને હિંદી અથવા ઇસ્લામી તથા વૈદિક સંસ્કૃતિનું જે સુદર જોડાણ કરનારી સતપંથની સાકંચી અર્પણ કરી અને તે વિષયમાં અધ્યાત્મશાસ્ત્રના અતિચુદ્ધ અને સામાન્ય બુદ્ધિથી સમજમાં નહીં આવતા અને તાત્વિક ક્રમ દર્શાવેલો તે સંબંધમાં હજી આપણા વિદ્વાન લેખકોનું લક્ષ પુરતા પ્રમાણમાં મળ્યું નથી.

મેં મારી અદ્યપમતિ અને અભ્યાસ અનુસાર એ મહાન પીરોના માર્ગરક્તી માર્ગનું રફાઈન કર્યું છે. ખરી રીતે જોતાં આ અધ્યાત્મ માર્ગની જ્ઞાન તથા કર્મ સહિતની ઉન્નતિ પ્રાપ્ત કરી આ સંસારમાં મુક્તિ મેળવવાનું કાર્ય કામિલ મુરશીદ વિના અશક્ય નહીં બલકે અસંભવનીય છે. ખરા

મુમુક્ષુ ભાવનાધારી સતપંથી અને ધર્મમાધવીઓ પોતાના મુર-
શિદ્ધિની રહેબરીમાં બાકમ પુણ્ય કરી સત્ત્વિક આનંદ પ્રાપ્ત
કરશે અને પોતાના ધર્મની વિશાળતાનો સાક્ષાત અનુભવ
મેગવશે એવી મ્હારી શુભાશા છે.

“ અચલ. ”

“ ઓં અલી અવતાર છે, આદિ વિશ્વવ પ્રાણ,
આલે અમર પ્રગટીયા, સોહી હરી પીછાણુ,”

“ અલી મજહરે કામીલ મરકઝ અનવારે જમાલે ખુદાવંદ
(સાકાર ૨૩૨૫) તુરનો આપનો જાતે અહદીયત છે,” જેમાં
તમામ ખુદાવંદની સીફતો ઝહુરમાં એટલે પ્રગટ જેવામાં આવે
છે. વાસ્તવીક રીતે આશકે હકીકી હોવો જોઈએ, પોતાના
અંદાજાવને નષ્ટ કરી અંતર ચક્ષુ રાખતો હોય, તો એ
સમજવા અને જાણવામાં બરાએ બાધ નહીં શકતો નથી.
જેના દીદાર કરવા એ ખુદાના દીદાર કરવા છે, અને એ
ખુદાની ખાસ અંદગી છે. તેના ફરમાનમાં રહે છે, તે ખુદાની
આજ્ઞામાં રહેવા સમાન છે. તેમાં શંકા આણવી એ ખુદા
માટે શંકા કરવા બરાબર છે. વસ્તુતઃ અલી અદલાહ છે.

તે સર્વ માનવ સમુદમાં “અકલે કુલ” ઉત્તમ જાણનાર
છે. દરેક વસ્તુઓ તેની સત્તા હેઠળ છે, અને તેના જ્ઞાને આખા
વિશ્વમાં વ્યાપીત છે. તેના જ્ઞાન અને ખુદીનો તોલ કરવો તે
અદપમતીવાળા માણસનું કામ નથી, કારણકે દરેક મનુષ્યની
ખુદી પરીપુર્ણ નથી. તેથી સીદ્ધ થાય છે કે (અકલે નાકિસ)
હકી ખુદીવાળાઓ (અકલે કામિલ) અંપુર્ણ ખુદીવાળાનું તોલ

કરી શકતા નથી. જે આ બારામાં કોઇ પોતાની ટુંકી બુદ્ધી ચલાવશે, તે નુકશાન વહોરી લેશે. અબજલ પ્રમણે અસ્લાહના દરબારથી રાન્યો જાશે.

“ખીલાફતે મલાહી જલ્દ ખીજ”માં એક ઇસ્તાઅથરી લેખક અસ્લામા સૈયદ સીફતૈન હુસૈન લખે છે કે,

હા અલીયુન બશારત કેફા બશાર,
ફીહી રખમે તજદલા વઝહર.
લીઝાતન મખલુકન વ વસ્ફન ખાલક,
અયનુલ ખાખલ હુયરત.

ભાવાર્થ:—ખબરદાર થાઓ કે અલી મનુષ્ય છે, પણ તે કેવો? તેઓમાં અસ્લાહનો પ્રકાશ જલવાગર છે. સ્વરૂપમાં માણસ રૂપ છે, પરંતુ તેના ગુણો ખુદાઇ છે. તેમાં આશ્ચર્ય જેવું કંઇ વધી.

અલી નુર સ્વરૂપમાં અસ્લાહનું નુર છે. તે નુર સૃષ્ટીની રચનાથી પ્રથમ છે, જન્મેલ નથી. સૃષ્ટીની ઉત્પત્તિ થએલી વસ્તુઓનો તે મોહતાબ નથી. તે સૃષ્ટીનો વીભાગ અથવા અંશ નથી. તેના જેવો કોઇ નથી. સૃષ્ટીના રબકણોથી તે અતી સુક્ષ્મ છે. જમતના પ્રભાવથી તે પ્રભાવીત થતો નથી. તેના જ્ઞાન બુદ્ધી અને આચરણમાં મથું મારવું તે વ્યર્થ છે. અસ્લાહની ઝોળખાણુ માટે અલીનું અસ્તીત્વ છે.

અસ્લાહને કોઇએ જોયો નથી. કેવો તેનો રંગ છે? કેવું તેનું રૂપ છે? તે એવી હસ્તી છે, કે કોઇના સમજવામાં આવી શકતી નથી. એની કળા અમમ્ય છે. સાદાર સ્વરૂપે ચાહે, તેને દિદાર આપે છે. માત્ર જોવાવાળી આખતી દરકાર છે.

હજરત મુહામ્મે અરબ કરી કે યા ખુદા! મને તારા દીદાર આપ. હુકમ થયો કે કદાપી જોષ શકીશ નહી. આખર એક જસવો પ્રમટ થયો કે જેથી તેઓ ખેભાન થઇ પડી ગયા. અને જે પહાડ ઉપર તેઓ ઉભા હતા તે પહાડ ટુકડે ટુકડા થઇ ગયો. “તે સુદ્ધમમાં સુદ્ધમ છે. તેના હોવાપણા અને ન હોવાપણા માટે દલીલ થઇ શકતી નથી. તેને રહેવાનું કોઇ સ્થળ નથી. તેના માટે કોઇ વસ્તુનો દાખલો આપી શકાતો નથી. વીગેરે વીગેરે” આવા પ્રકારની આયતો કુરઆને કરીમમાં મળી આવે છે, પરંતુ લંબાણ થતું હોવાથી તેવા પ્રકારની આયતો અત્રે ટાંકી નથી, અને તે દરેક મુસદ્દમાન જાણે છે.

પરીત્ર કલામે મજીદમાં એવીયે આયતો સ્પષ્ટ રીતે મોજુદ છે, જેમાં વર્ણવ્યા મુજબ “તેજ ખુદાના હાથ પશુ છે, પગ પશુ છે. આંખો પશુ છે. એહરો પશુ છે. તેનું તખ્ત પશુ છે, જે ફરીસ્તાઓ પોતાના ખસા ઉપર લઇ આવશે અને તેના ઉપર બેઠેલા હશે. અને મલાયકોની હારો સાથે કયામતના મેદાનમાં આવશે. અને તેના દીદાર માણસો કરી શકશે.” આવી રીતે ખુદાને સ્પષ્ટ રીતે સાકાર બતાવવામાં આવ્યો છે. કદાચ કોઇ પ્રશ્ન કરશે કે, એકજ પુસ્તક એકજ ધર્મગુરુ તરફથી મળ્યું હોય, તેમાં બે પ્રકારની વાતો હોય અને તે એક ખીજથી મળતી નહોય, એ કેમ અને? હવે એ કહો કે એ બે વાતોમાંથી કઇ સાચી ને કઇ જુઠી? આવું ધર્મ પુસ્તક ઇલ્લાહી (પ્રમટીકરણ ૩૫) કેમ માની શકાય?

પરંતુ એ મર્મ સમજવા અને તેની હકીકતને પહોંચવા ઉત્તમ પ્રકારની બુધ્ધીની જરૂર છે. સમજ્યા વગર અસ્વીકાર

ઠરવો, એ બુધ્ધીમાનનું કામ નથી. તેમાં અવશ્ય કંઈ ભેદ હોવો જોઈએ. આ ભેદ તે વખતે ખુલ્લો કે જે વખતે હકીકતના જ્ઞાનથી જાણીતા થવાય, નહીં તો સમજના વખતે મંડાર કરવાથી ઠલ્હામી થાયે ખોટા ઠરશે. આવી વાતો કેવળ કુરઆન-માજ નથી, બલકે દરેક ઠલ્હામી કીતાબોમાં જોવામાં આવે છે. વેદ, ભગવત ગીતા અવસ્થા અને બાઈબલ વીગેરે વીગેરે ધર્મ પુસ્તકોમાં ખુદાના સાકાર તથા નિરાકાર સ્વરૂપ વર્ણવ્યાં છે.

જરા વિચાર કરવાથીજ આ ગુંચવણનો ખુલાસો એવી રીતે મળે છે કે, તે હસ્તીના મોટા બે ગુણો જોવામાં આવે છે. એક 'સીફાતે તનઝીયા,' બીજી 'સીફાતે તશખીયા,' જેને હિંદવાસીઓ પોતાની ભાષામાં 'તનઝીયા' યાને નીરાકાર તથા 'તશખીયા' યા'ને સાકાર કહે છે.

નીરાકાર સ્વરૂપમાં તેનું કોઈ વરણન કરી શકાતું નથી, કારણ કે જ્યારે એક વસ્તુનું સાકારી સ્વરૂપ હોય, તોજ તેના રૂપનું વર્ણન થઈ શકે છે. સાકાર સ્વરૂપ જાણવા માટે પાંચ ઇંદ્રીઓની જરૂર છે. (૧) આંખ (૨) કાન (૩) નાક (૪) જીભ (૫) ત્વચા. અગર એ પાંચ ઇંદ્રીઓમાંથી એક પણ ઇંદ્રી તેને જાણી શકતી નથી, તેને કળી ન શકે, તો તેનું વરણન કેવી રીતે થયું? જો કળ્યા વગર વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે તો શું કલ્પના કરવામાં આવી છે? તે પવિત્ર હસ્તી માટે કલ્પના કરવી હરામ છે. એથી સીફ થાય છે કે તેની હસ્તીનો ગુણ સાકાર સ્વરૂપમાં વસે છે. સાકાર સ્વરૂપ સીવાય વરણન થવું અશક્ય છે. જેનું પ્રમાણ કુરઆને શરીફમાં સુરે હદીદની ત્રીજી આયતમાં મોજુદ છે. એટલે "તે પહેલાંબી

હતો અને હવે પછી પણ રહેશે. જાહેરમાં પણ છે ને ખાતનમાં પણ છે. તેણે પોતાના કુદરતી કમાણીથી અખિલ વિધના રજકણે રજકણેમાં પોતાનો ગુણ ઉત્તપન કરી પોતે તખ્ત ઉપર બીરાજમાન થયો. તે આદીથી અંત સુધી કાયમ રહેનાર છે. તે એકજ અવીનાશી છે. ને આખું જગત નાશવંત છે” જેનું ઈલ્લાહી મંથોમાં આવું વરણન કરવામાં આવ્યું છે, તે સરવે સાચા છે ને તેમાં કશો ફરક નથી.

આ ખુલ્લો નિયમ છે કે ગુણ ગુણધારી વ્યક્તીની સાથે હોય છે. કારીગરીથી કારીગર ઝોળખાય છે. પરંતુ કારીગર તેમાં બેઠો નથી. કેવળ કારીગરી જોવાથી કારીગર યાદ આવે છે. અને એવું પણ નથી કે, કારીગરે કારીગરી ક્યાં પછી તેની કારીગરી પુણું યથ રહે જ્યાં કારીગરની કારીગરી જોવામાં આવે છે, ત્યાં તે કારીગર મોજુદ પણ છે ને તેથી જુદો પણ છે. એવી રીતે તે ખુદા દરેક રજકણમાં મોજુદ પણ છે ને તેથી જુદો પણ છે. જે તેનાથી જુદો છે, તેના હાથ, પગ, આંખો ચહેરો છત્યાદી છે. તેજ સાકાર સ્વરૂપ મનુષ્ય અવતારમાં અલી અલેયહીસ્લામ છે. જેની ઇમામતનું તખ્ત કાયમ દાયમ, ચાલવાવાળું છે કીતાબ જવાહીરુલ ખાતન હીજરી ૮૦૫ માં આહમદ બીન યાકુબ સીરાજીએ લખી છે. તે કહે છે કે કુરઆન મજીદના પહેલા પારાની શરૂઆતના સુરે બકરમાં, અલીફ, લામ મીમ, ઝાલેકલ કીતાબ લારયબ શીહ હોદલ લીલ વંચાય છે પરંતુ હઝરત રસુલ સલ્લલ્લાહ અલેહી વસલ્લમના વખતમાં મળેને અજાણથી નકલ છે કે, અલીફ, વાવ, મીમ, ઝાલેકલ કીતાબ લારયબ શીહ હોદલ લીલ

મુતકીન પડવામાં આવતું, કારણ કે હજરત રસુલ સલલ્લાહના વખત પછી હજીબ ધ્યને યુસુફના સમયમાં કુરઆને શરીફના શબ્દો ઉપર ઝબર, ઝેર, પેશ, ઝઝમ શબ્દ મદ વીઝેરે ચીન્હો ટાંકવામાં આવ્યા છે. હજરત રસુલના જમાનામાં તે ચીન્હો હતાં નહીં. કુરઆનના આ અલ્ફાઝ ઉપર અલીફ, વાવ, મીમ, મેળવવાથી ઓમ થાય છે જેનો અર્થ શરીયત, તરીકત, હકીકત, મારફત છે અલીફ, વાવ, મીમના ચીન્હો મુકીને આ આયતને વાંચવાથી આ અર્થ નીકળશે કે આ તે પુસ્તક છે, જેમાં શરીયત તરીકત હકીકત મારફત મોજુદ છે પરંતુ આ હિદાયત તેવા પગેહઝમારોને પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, જે તે અલી ખુદાના આકાર સ્વરૂપની તાએદારી કરે છે. કારણ કે આ હકીકતની વાતો હજરત અલીની મહોબત સીવાય ખીજાઓને હાંસલ થઈ શકતી નથી હ રસુલ સાહેબે હદીસમાં ફરમાવ્યું છે કે લા માઅરફત ઇલ્લા હુબે અલીયુન” અલીની મહોબત સીવાય કોઈનું મારફત હાંસલ થઈ શકતી નથી. અને એ પણ ફરમાવ્યું છે કે અના મદીનતુલ હદમ વ અલીયુન ખાખોહા અર્થાત હું ઇબ્રાહીમનો શહેર છઉં અને અલી તે શહેરનો દરવાજો છે. હરેક ચીજ દરવાજામાંથી દાખલ થાય છે જ્યાં સુધી દરવાજો બંધ હોય ત્યાં સુધી કોઈ અંદર દાખલ થઈ ન શકે. અલી એલમનો દરવાજો છે, એટલા માટે શહેરથી શ્રેષ્ઠ છે. કુરઆને મજીદમાં પણ આવ્યું છે કે આતુલ યુગુત મીન અખવાખહા એટલે તમે દરવાજાથી આવો. એટલે તમે હજરત અલીથી શરીયત તરીકત હકીકત મારફત શીખાને ઇસ્લામમાં દાખલ થાવો, અને આ ૦૦૦ શબ્દ માટે કુરઆનમાં અન્ય સ્થળે પણ આયત મોજુદ છે.

વ મન ઇત્તદદુ “ઓમ” મીલ કિતાબ.

એટલે અમારા પાસે એવી કિતાબ છે જેમાં સર્વે એલ-મનું બીજ છે. તે બીજ શરીર તરીકત હકીકત ને મારફત છે. એવી રીતે તમામ એલમનો સંગ્રહ આ શબ્દ ઠઠ છે. અને જે કુરઆને શરીરનું મુળ છે. વારતવમાં એ કુરઆનનું નાન હઝરત અલી સીવાય કોઈ જાણતું નથી હકીકતમાં હઝરત રસુલે ફરમાવ્યું છે કે.

“અલી માઅલ કુરઆન વ કુરઆન માઅલ અલી” અલી કુરઆન સાથે છે ને કુરઆન અલી સાથે છે.

આ ઠઠ તેજ ઠઠ છે જે પ્રાચીન સમયના દલ્લામી પુસ્તક વેદમાં મોબુદ છે જેનો અર્થ સંસ્કૃત લાપના વિદ્વાનોએ નાચે પ્રમાણે કર્યો છે.

તેઓએ ઠઠ ના ચાર ફરજી દેખાડ્યા છે. અલીફ વાવ મીમ, અણું એટલે સુન્ય અલીફથી તાત્પર્ય અંકાર છે. એટલે જગૃત અવસ્થા શરીરત; વાવથી તાત્પર્ય ઓકાર એટલે નીંદ્રાવસ્થા-તરીકત; મીમથી તાત્પર્ય મકાર સ્વપન અવસ્થા; હકીકત અણું સુન્યથી મુશુપ્તી અવસ્થા મારફત. આથી જણાય છે કે વેદશાસ્ત્રનો ને કુરઆને શરીરનો ઠઠ એકજ સ્વરૂપ છે એ પણ જાણવું જોઈએ કે સંસ્કૃત લીપીમાં ઓમનું ૩૫ અને અરબીની લેખનપદ્ધતીમાં અલીનું શબ્દ આકાર એક સરખું છે.

અલીનો શબ્દ અરબીના અંત, લામ ને યે નો બનેલો છે અંતનો મતલબ અલીમ (મહા જાણનાર) થાય છે, જે અલીમ એવી અદ્વાહની જાત છે, જે દરેક પ્રકારના ઇલમનો માહીત-

માર ને જાણવાવાળો અને આખા વિશ્વના ઇશ્વરો તેનામાં સમા-
 એલા છે. લામની મતલબ સ્વાદ (લીઝઝત) થાય છે આ સ્વાદ
 એવો છે જે દુનીયાના સ્વાદોથી ઘણોજ ઉત્તમ અને આલા
 છે. તે સ્વાદ (લીઝઝત) મેળવવા માટે ચાર દરજ્જા પ્રાપ્ત કરવા
 જોઈએ (૧) પહેલો દરજ્જો “ફનાશીશ શેખ” એટલે મુશ્શીદ
 કામીલની ઐયત કરવી (૨) બીજો દરજ્જો “ફનાશીર રસૂલ”
 જે આ મુશ્શીદ કામીલથી ઇસ્મે આઝીમ મેળવાય ને તે ઉપર
 અમલ કરે (૩) ત્રીજો દરજ્જો ફનાશી અદલ્લ તે ઇસ્મે
 આઝમનું એવો ઝીકર કરે કે તેમાં ફના થઈને પોતાના મુશ્શીદ
 ૐ અલીના રૂપમાં જીવે અને દરેક દરેક રજકશુમાં
 તેનું સ્મરણ રહે અને પોતાના આત્માને લીન્ન કરી તે મહાન
 લીઝઝત મેળવે છે અને તે વખતે આ લીઝઝતમાં ચકતુર
 રહે છે કે પોતેજ અદલ્લ હતા સ્વરૂપને જોઈ શકે છે. પરંતુ
 તેનું વર્ણન કરી શકતો નથી. તે વખતે તેને કોઈનો ડર કે
 ધાસ્તી રહેતી નથી આ દરજ્જો પસાર કરી જે મનસુરે આ
 લીઝઝત હાસલ કરી અને પોતાની હસ્તીમાં-ૐ અલીને
 જોયો કોઈ જાતની ધાસ્તી વીગર અનલ હકનો નારો મારવા
 માંડ્યો (અવાજ કર્યો) સુળીની કાંઈ પરવા કરી નહીં તેના ઉસ્તાદ
 જીનેદ બગદાદીએ કેટલુંક સમજાવ્યું પરંતુ જે પ્રેમી આશક
 તે લીઝઝતનો ગ્રાહક બનેલો હતો તે અનલ હકનો અવાજ
 કરતો રહ્યો તેણે પોતાના ઉસ્તાદને કહ્યું કે હું ખુદીથી નિકળી
 ગયો છું અને કહ્યું:—

મન નમી ગાયમ અનલહક ચાર મીગાયદ જીગો,

ચું નમી ગાયમ મરા હીલદાર મીગાયદ જીગો.

મનસુર પોતાના શરીરને અલ્લાહ કહેતો નહતો તેણે પોતાની હસ્તીમાં ૩૦ અલીને જોયો તેને અલ્લાહ કહેતો અલીના નામમાં જે “યે” છે અરબી શબ્દ છે જેથી તાત્પર્ય પુર્ણ થકીન કરવાનું છે તેજ પુર્ણ થકીન અલીને અલ્લાહ કહીને બકામિલ્લાહના ચોથા દરજ્જામાં વાસજ થયો. હમેશના માટે “બકામિલ્લાહ” અલીના “યે”ના બે તુકતા દરમીયાન જે ફાસલો છે તે દરીયાએ વહેદત છે અને તે બે તુકતા બે કીનારા છે દુનીયા અને આખરત, જે બકામિલ્લાહ જે દરજ્જે પહોંચ્યો તેને નતો દુનીયાની તમન્ના કે આખરતની શીકર રહેતી નથી કારણ કે તે મૌજાના સ્વરૂપ જોવામાં લીન્ન થઈ જાય છે તેને દોબખ ને જન્નત બને સરખાં છે એટલે નતો તે દોબખથી ડરે છે નતો જન્નતથી રાજ થાય છે અને તે એવા સ્થળે પહોંચે છે. નતો તે પોતે ખુદા બને છે, નતો તે ખુદાથી બુદા રહે છે.

ફતહલ્લા કામ કૌસેન અવ અદના જે કુરઆને મજીદમાં આવ્યું છે. અવ અદના જેની સીફત છે એટલે જે પ્રમાણે કમાનને મરડીને બે હેડા મેળવીએ તે બને કમાનોને મેળવ્યા બાદ તે બેઉ વચ્ચે જેટલો ફાસલો રહે છે તેટલો ફાસલો તે બકામિલ્લાહનો દરજ્જો મેળવનારના હોય છે “૩૦” અલી તે દરીયાએ વહેદતનું કેન્દ્ર છે, જેમાં દરેક પ્રકારનાં આરામ સુખ ને શાંતી સદાને માટે છે અને દરેક વસ્તુ તે ૩૦ અલીથી પ્રગટ થઈ છે.

બવાહીરલ ખાતનમાં આગળ ચલતાં વરણવામાં આવ્યું છે કે કુરઆને મજીદમાં લખ્યું છે જે ઇન્નમા અમ્રહુ

એકા ઇરાદ શાએયન અંધ ચક્રુલ લહુ કુન ક્યકુન જ્યારે
 તે કાષ્ટ ચીજ પેદા કરવા ઇચ્છે છે, ત્યારે તે હુકમ કરે છે
 કે “યમ જ” તો તે યમ જાય છે. તે આકાર સ્વરૂપ ખુદાવહે
 હુકમ કર્યો તે હુકમ વીરાટ રૂપ “૩૦” થયેલ. તેનાથી અખીલ
 વીશ્વ પ્રગટ થયું. જેવી રીતે ૩૦ માં ત્રણ અક્ષર છે એવીજ
 રીતે અલીમાં ત્રણ અક્ષર છે. તેવીજ રીતે હુકમના અંદર
 પણ ત્રણ અક્ષર છે એટલા માટે ૩૦ થી પ્રથમ આકાશ થયું
 જે અહોદીયતમાં છુપેલું હતું તે પછી આકાશમાંથી પવન પેદા
 થયો. પવનથી આમ પ્રગરી, આગથી પાણી, પાણીથી ખાખ
 ખાખથી કુરએ જમીન થઈ એટલે જમીનના વિભાગો બન્યા
 આ છતમક્કાને દિવસના નામથી કુરઆને મજીદમાં વરણવવામાં
 આવ્યા છે, કેમેં જમીન આસમાનની અંદર હતું તે છ
 દિવસમાં પેદા કીધું આ કારીગરી કરીનેયે તે ૩૦ અલી એવોને
 એવોજ રહ્યો પછી તે ત્રણ શબ્દોમાંથી એક ખનીજ પદાર્થ
 વનરપત્તી અને પ્રાણી માત્ર ઉત્પન્ન થયા. પ્રાણી માત્રમાં બે
 પ્રકાર થયા. (૧) જનવર ચરંદા ને પરંદા દરંદા જે પોતાના
 હાની ભાલને સમજી શકતા નથી. બીજો પ્રકાર ઇનસાનનો છે.
 તે ત્રણ શબ્દોમાંથી વર્તમાન કાળ, ભુતકાળ અને ભવિષ્ય કાળ
 તેની જીંદગીની એળખ માટે મુકરર કરવામાં આવ્યા. તે
 પછી તેજ અક્ષરોથી આકાશમાં ત્રણ દરજ્જા જાહેર થયા.
 સૂર્ય, ચંદ્ર, તારા, આખી સૃષ્ટી રચના પુર્ણ થયા પછી તે
 ૩૦ અલી અને અત્રથી બ્રહ્મા, વૈશ્ણવ અને મહેશ્વર, અહે-
 દીયતમાંથી વહદીયતમાં આવ્યા, કારણ કે એ ત્રણે એકજ
 શક્તી છે. જે પ્રમાણે ખુદા, પુત્ર, અને પવિત્ર આત્માની

ખ્રીસ્તીઓની માન્યતા છે, જે ત્રણ મળીને એક થાય છે જેને ત્રીપુટી (ત્રણીય) કહે છે.

પરમેશ્વરથી તાત્પર્ય હજરતે આદમ છે, જેનો વંશ તારા-ઓની માફક જગતમાં ફેલાયેલો છે. પ્રજાની મતલબ અખીયા છે. યાને નખી, જેઓના સતગુરુ પ્રજા એટલે બધા નખીયોના સરદાર હજરત નખી મહમદ મુસાફ થયા. વિષ્ણુથી તાત્પર્ય તમામ અવતાર પાત્રો જેવા કે ફરસીરામ, રામ, શ્રી કૃષ્ણ અનેક રંગ રૂપ ધારણ કરી કળજીમમાં છેલ્લા દશમા અવતાર નકલંકી નામ રાખી અરબસ્તાન દેશમાં ધર્મની સ્થાપના કરવા અને અધર્મનો નાશ કરવા ઠગ અલીનો ઝંડો ફરકાવવામાં આવ્યો.

ભગવત ગીતા પુરાણ કાળની એક કીર્તિ છે, જેમાં શ્રી કૃષ્ણના ફરમાનો છે. જેમાં બતાવવામાં આવ્યું છે કે હું દરેક જીવમાં મોજુદ ચાલ્યો આવું છું. જ્યારે ધર્મનો વીનાશ થાય છે, તેની સ્થાપના કરવા માટે સહાય કરું છું. પરંતુ જે મુઠમતી છે તે મને ઓળખી શકતા નથી.

બહાલા વાંચકો તે નિશ્ચયાર્થ હરતીનું સાકાર સ્વરૂપ (સીકાતે તસ્ખીયા) જગતનો ઉદ્ધાર ઠગ અલી વીશ્નુ જોતી નિષ્કલંક અવતાર જમાનાનો હમામ સાહેબલ અમ્ર હાદીયુલ મેંહદી હજરત મોહાના આગા સુલતાન મહમદશાહ સલવાતો વસ્લામ જેમનું તખ્ત દુનીયા પર મોજુદ છે, જેની સીલસીલે વાર સીધી લીટીએ જુરરીયત (વંશ પરંપરા) આદ અનાદથી ચાલી આવે છે અને તે કયામતના દિવસ સુધી કાયમ કાયમ

ચાલતી રહેશે પરંતુ શ્રી કૃષ્ણના કથન પ્રમાણે જે મુઠ મતીના લોકો પોતાના પેટના પુજારી બની દુકાનદારી લગાવી બેઠા છે તે નથી ઓળખતા અને બીજાઓને પણ ઓળખવા દેતા નથી તેમાં અવતારી પુરૂષનો કશો દાવ નથી.

ગર ન બીનદ બરોઝે સખપરો ચશમ,
ચશમએ આફતાબરા ચે ગુનાહ.

ઐટલે દિવસના સુરજને ધ્રુવની આંખો જોઈ ન શકે
તો તેમાં સુષનો શો વાંક ?—

હક તું પાક તું બાકશાહ;
મહેરબાન બી અલી તુંહી તું. ૧

રખ તું રહેમાન તું;
અલી અવલ આખર કાજ તુંહી તું. ૨

તેં ઉપાયા તેં નિપાયા;
સીરજણહાર બી તુંહી તું. ૩

જલ થલ મુલમંદણ હારના;
અલી હુકમ તેરા બી તુંહી તું. ૪

તેરી દાસતીએ બોલ્યા પીર શમસ;
મેં બંદા તેરા અલી તુંહી તું. ૫

